

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio II. Qualiter definiatur, & sit in Deo Prædestinatio ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

tenus dicit, nullum viatorum, seclusa revelatione, posse certo scire, se esse de numero prædestinatorum.

17. Difficultas 3. Quid particula *præ* verbo destino, seu destinatio adjuncta significet? Advertes huiusmodi particulam significare præcedentiam, sive antecedentiam, idque tripliciter: Primò antecedentiam durationis: secundò causalitatis: tertio dignitatis: An verò omnes has antecedentias significet particula *præ* in præsentī, est quæstio præsens: pro qua:

18. Dico 1. Particula *præ* significat antecedentiam durationis. Ita P. Vasq. 1. p. d. 87. cap. 5. P. Tamer. 1. p. q. 23. art. 1. q. 2. dub. 1. n. 4. P. Ruiz 1. p. d. 1. de prædest. sect. 1. n. 8. P. Herice 1. p. d. 21. cap. 1. n. 3. P. Soar. lib. 1. de prædest. cap. 1. n. 5. cum Alens. & Durand. in 1. dist. 40. q. 1. P. Præposit. 1. p. q. 23. art. 8. dub. 1. n. 13. & alii. Probatur primò ex illo Math. 25. Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum à constitutione mundi, id est ab æternitate. Et 1. Cor. 2. Loquimur Dei sapientiam, quam prædestinavit Deus ante seculum. Et ad Rom. 8. Quos præcivit, & prædestinavit; sed præcivit ab æterno; ergo & ab æterno prædestinavit.

19. Probatur secundò ratione, quia prædestinatio, ut infra dicemus, est actus immanens in Deo; sed Deus nullum actum immanentem habet, imò neque habere potest in tempore; alioqui, cum talis actus sit ipse Deus, illumque de novo in tempore haberet, Deus ipse mutaretur in tempore, quod non est dicendum; ergo &c.

20. Dico 2. Particula *præ* etiam significat antecedentiam causalitatis. Ita P. Herice cit. n. 6. P. Ruiz cit. n. 7. & alii. Probatur, quia omnis causa antecedit suos effectus ordine causalitatis; alioqui non essent ab illa; sed prædestinatio suos habet effectus, ut infra dicemus; ergo illos antecedit ordine, sive antecedentiæ causalitatis.

21. Dico 3. Particula *præ* non significat antecedentiam dignitatis, ut voluit Catherinus in opuscul. de prædest. cap. 1. & in epist. ad Rom. 8. quatenus tres hominum ordines constituit: Primum prædestinatorum, quos proprio nomine vocat prædestinatos, infallibili decreto electos secundum propositum, quia Deus illos potentiùs vocavit, copiosius iustificavit, & splendidius magnificavit, horumque caput fuisse Christum Dominum; deinde Sanctissimam Deiparam Virginem Mariam, atque Apostolos, ac ceteros eximie sanctitatis viros. Secundum ordinem, ait, esse salvandorum, qui sunt directi ad gloriam communi providentia cum reprobis, neque specialibus auxiliis vocati, neque electi ad gloriam efficaciter, nisi post prævisum bonum ulum. Tertium denique ordinem reprobos, sicque in hac Catherini sententia hoc nomen *Prædestinatio* non est commune omnibus, qui consequuntur vitam æternam, sed prædestinati comparatione salvandorum præcedunt, eosque præcellunt dignitate, tum in modo prælegendi; tum in gloria, ad quam præeliguntur.

22. Contra hanc Catherini sententiam præter Doctores supra citatos num. 18. insurgunt Thomistæ præsertim Sor. in Epist. ad Rom. cap. 9. Cordub. lib. 1. quæstionarii quæst. 56. P. Pererius in cap. 8. ad Rom. d. 25. & alii. Primò, quia his prædestinatis, & eximie electis admittit libertatem amittendi gloriam; siquidem de illis non potest dici illud Apoc. 3. Tene quod habes, nè alius accipiat, &c. Et D. Paulus, cum in hac Catherini sententia foret eximie prædestinatus, frustra diceret: Ne forte cum aliis prædicaverim, ipse reprobos efficiar. 1. Cor. 9. siquidem non

foret contingens reprobos effici. Secundò, quia cum alii etiam non ita eximie sanctitatis consequuntur gloriam, si non ita dicuntur prædestinati, poterit dici, aliquos non prædestinatos consequi beatitudinem; hoc autem nullus dicit; ergo &c.

Advertes tamen hanc Catherini sententiam posse cum limitatione admitti, ut eam admittit P. Vasq. supra cit. cum Camerar. Dialog. cathol. cap. 1. §. 2. & etiam non incongruam dicit P. Ruiz d. 1. de prædest. sect. 1. num. 6. si v. g. fiat comparatio inter prædestinatos, & reprobos, quibus prædestinatio negatur, certum enim est, prædestinatos comparatione reprobos esse dignitate excellere, lentiores.

SECTIO II

Qualiter definiatur; & sit in Deo Prædestinatio?

DIFFICULTAS 1. Qualis sit definitio prædestinationis? Varias prædestinationis definitiones apponunt Doctores, aliam enim assignat Ruardus de liber. arbitr. art. 7. cap. ult. propositio, ibi: Prædestinatio est efficax ordinatio, & directio electorum per media congrua ad salutem æternam. Aliam P. Bellarm. lib. 2. de grat. & liber. arbitr. cap. 9. Prædestinatio, ait, est providentia Dei, qua certi homines ex massa perditionis misericorditer selecti per infallibilia media in vitam diriguntur æternam. Aliam Venerabilis Beda tom. 8. in lib. quæst. q. 13. Prædestinatio, inquit, est divine gratiæ appositio. Aliam D. Thom. 1. p. q. 23. art. 1. Prædestinatio, ait, est ratio transmissionis creature rationalis in vitam æternam. Aliam Scot. in 1. dist. 40. q. 1. Prædestinatio, inquit, est electio creature intellectuales, vel rationalis ad gratiam, & gloriam. Aliam P. Mol. 1. p. q. 23. d. 1. Prædestinatio, ait, est ratio ordinis, seu mediocrum in Deo, quibus prævidet creaturam rationalem perducendam in vitam æternam cum proposito eundem ordinem exequendi. Omnes prædictæ definitiones satis explicant prædestinationis essentiam, quia tamen aliam communiter assignant Scholastici cum D. August. illam sic apponimus.

Conclusio sit: Prædestinatio definitur: Præscientia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur. Ita D. Aug. lib. de bono persever. cap. 14. eam recipiunt D. Prosper. ad excerpta genuen. cap. 3. D. Fulgent. lib. 2. ad Monim. cap. 1. Magist. in 1. dist. 40. Alexand. 1. p. q. 28. memb. 1. & Albert. 1. p. quæst. 63. memb. 1. & 2. & Scholastici communiter, licet aliqui aliam sic definitionem conficiant. Prædestinatio est æterna, & divina ordinatio creature rationalis in vitam æternam per media supernaturalia infallibiliter consequendam. Cum tamen in definitione D. August. proximè tradita apponatur nomen, sive particula illa *Præscientia* loco generis, sciendum opus est, in quam præscientia, & prædestinatio distinguantur; pro quo sit:

Difficultas 2. Qualiter præscientia à prædestinatione distinguatur? Præscientia, & prædestinatio distinguuntur in eo, quod illa latius pateat, quam ista, quatenus præscientia est ad bona, & ad mala; prædestinatio autem solum respiciat bona. Probatur primò ex D. Aug. lib. de prædest. Sancto. cap. 10. Prædestinatio, ait, sine præscientia non potest esse; potest autem esse sine prædestinatione præscientia;

Præde-

Prædeterminatione quippe Deus ea præscit, quæ fuerat ipse factururus. Unde dictum est: *Fecit, quæ futura sunt.* Præscire autem potens est etiam quæ ipse non facit, sicut quocumque peccata. Secundo, ex Concilio Arausico, can. 25. Valentiniæ. 3. cap. 3. Trid. sess. 6. can. 17. ubi damnantur asserentes, Deum aliquos prædestinare ad peccata; cum tamen Deus peccata præsciverit; alioqui aliquid daretur cognoscibile à Deo non cognitum, & Cognitio divina non esset comprehensiva; ergo &c.

27. Probatur tertio ratione, quia præscire absolute solum dicitur notitiam, non autem approbationem, & causalitatem in cognoscente respectu objecti cogniti; sed prædeterminatio, cum sit scientia practica, & approbationis respectu termini prædestinati, dicitur, & includit etiam approbationem, & causalitatem ejusdem in prædestinante; has autem non habet Deus circa peccata, quæ licet præsciat, non tamen approbat, neque causet; ergo &c.

28. Difficultas 3. Utrum prædeterminatio ponat aliquid intrinsecum formaliter existens in prædestinato? Negativè. Ita D. Thom. 1. p. q. 23. a. 2. Alex. 1. p. q. 28. memb. 3. a. 2. Albert. 1. p. q. 63. memb. 1. D. Bonav. in 1. dist. 40. a. 1. q. 1. ad argum. Richard. ibid. a. 1. q. 1. & 2. P. Soar. lib. 1. de Prædest. cap. 2. num. 2. P. Arrub. 1. part. q. 23. a. 1. num. 1. P. Ruiz. d. 1. de prædest. sess. 5. num. 11. P. Præposit. 1. p. q. 23. a. 2. Probatur 1. ex D. Aug. in præfat. ad psal. 150. *Prædeterminatio, inquit, nostra non in nobis facta est, sed in occulto apud ipsum in ejus præsentia. Tria verò reliqua in nobis sunt, vocatio, justificatio, & glorificatio. Vocatur prædeterminatione penitentia, &c. Et simile habet lib. 13. confess. cap. 34. ergo &c.*

29. Probatur secundo ratione, quia prædeterminatio ut infra dicemus, est actus intellectus, & voluntatis divinæ; sed hujusmodi actus nihil intrinsecum formaliter ponunt in persona, circa quam versantur, tanquam circa objectum cognitum, & amatum; ut patet in intellectu, & voluntate creata; ergo &c. Dixi intrinsecum, nam extrinsecè ponit denominationem prædestinati; sicut enim objectum dicitur extrinsecè cognitum, & amatum à cognitione, & amore, sic etiam dicitur à prædeterminatione extrinsecè prædestinatum. Dixi etiam formaliter, nam effectivè ponit in prædestinato omnes effectus, quos in illo causat, nempe vocationem, & alia auxilia, illorumque finem, nempe gratiam, &c.

30. Obijcies 1. Ex D. Aug. de bono persever. cap. 14. Prædeterminatio est præparatio beneficiorum Dei; sed præparatio est aliquid in præparato; ergo &c. Respondeo distinguendo minorem: est aliquid in præparato, si sit præparatio externa, & passiva; concedo minorem; sit sit interna, mentalis, & activa; nego minorem: hæc enim tota est in Deo præparante: illa autem, cum sit executio præparationis internæ, tota est in præparato, non tamen est prædeterminatio, sed illius executio. Patet in artifice prius decernente opus faciendum; prius enim dicitur præparans internè, & postea externè operatur.

31. Obijcies 2. Prædeterminatio ponit in prædestinato dignitatem prædestinati, per quam distinguitur à non prædestinato; sed hæc est ei aliquid intrinsecum; ergo &c. Resp. distinguendo minorem: est ei aliquid intrinsecum morale; concedo minorem: physicum; nego minorem: talis enim dignitas est quid morale, ut est dignitas prætoris in prætore à Rege illi data, & non physicum, de quo est questio.

32. Instabis: Dignitas baptizati, & Sacerdotis illos

distinguens à non baptizato, & non Sacerdote, ponit in illis aliquid physicum intrinsecè; ergo etiam sic ponet dignitas prædestinati in ipso prædestinato. Respondeo negando consequentiam; diversificatio est, quia illi constituuntur tales per quasdam qualitates indelebiles, quas illa Sacramenta in eis produciunt; qualitas autem est quid physicum: at verò prædeterminatio nullam qualitatem producit in prædestinato, sicque solum moraliter distinguitur à non prædestinato.

Urgebis: Prædeterminatio est actus Dei efficax; sed hic distinguitur ab actu inefficaci ipsius Dei in eo, quod ille efficiat mutationem physicam in objecto, & non ita efficiat hic; ergo &c. Respondeo negando minorem: solum enim efficit mutationem moralem, quam non efficit actus Dei inefficax, in quo satis distinguitur ab efficaci.

Inferes: Ergo sicut datur actus Dei efficax, qualis est prædeterminatio sine mutatione physica in prædestinato, poterit etiam Deus sine mutatione physica in peccatore remittere peccatum mortale per solum condonationem extrinsecam. Respondeo hoc solum implicare de potentia Dei ordinaria, non autem absoluta, quamvis id neget P. Valsp. dicens non posse tolli maculam relictam à peccato, neque dignitatem ad penam sine retractatione peccatoris, consequenterque sine illius mutatione physica: addit tamen posse à Deo remitti debitum poenæ per solum extrinsecam Dei condonationem sine ulla physica mutatione peccatoris; hoc autem admissio, jam datur actus Dei efficax, qualis est illa extrinsecæ condonatio, quin detur mutatio physica in objecto.

Obijcies 3. Posito actu Dei libero, nempe prædeterminatione, resultat in Deo denominatio realis de novo, nempe prædestinantis; sed talis denominatio non provenit ex aliquo in Deo de novo recepto, alioqui mutaretur Deus; ergo ex aliquo de novo recepto in objecto, per quod tale objectum physicè mutatur. Respondeo talem denominationem provenire quidem ab aliquo recepto in objecto non physicè, sed moraliter, sicque in illo sola datur mutatio moralis, quam ipse actus Dei liber dicit in obliquo, quin in Deo detur aliqua mutatio; cum enim Deus à solis suis actibus liberis intrinsecis dicatur prædestinare, & hi sint ab æterno, ut infra dicemus, nulla exinde arguitur mutatio in Deo, neque physica, neque moralis.

Inferes 1. Ergo posset Deus per actum efficacem relaxare votum sine ulla mutatione physica voventis. Respondeo id nullum esse inconveniens; neque enim voventis efficit relaxationem, sed eam factam supponit à voluntate Dei, & potestate, à qua illa tota dependet, sicque nulla in vovente datur mutatio physica.

Inferes 2. Ergo si tunc voventis ageret contra votum non peccaret; neque incurreret excommunicationem, aut reservationem, si forte illas haberet annexas. Respondeo negando illationem quoad primam partem; peccaret enim, quatenus ageret conscientia erronea, quæ à peccato non liberat; non tamen incurreret excommunicationem, aut reservationem, quia hæc solum incurruntur realitate facti, non autem per conscientiam erroneam.

Urgebis: Ex tali relaxatione resultaret negatio realis illius obligationis; sed hæc videtur arguere mutationem physicam; ergo &c. Respondeo negando minorem: solum enim est mutatio realis moraliter, & non physicè, qualis est ejus forma negata, nempe obligatio; siquidem talis est negatio

negatio, & talem arguit mutationem, qualis est ejus forma negata.

Difficultas 4. Utrum prædestinatio sit aliquid intrinsecum existens formaliter in solo Deo? Affirmativè. Ita Doctores supra citati. Probatur primò, quia prædestinatio debet esse in aliquo formaliter intrinsecè; sed non ita est in prædestinato, ut diximus; ergo in Deo prædestinante. Secundò, quia prædestinatio est actus Intellectus, & voluntatis divinæ; ergo debet esse in cognoscente, & volente per tales actus; sed hic est solus Deus; ergo in solo Deo existunt formaliter.

Dices: Prædestinatio, cum sit actus liber in Deo, solum addit respectum rationis, aut aliquid contingens; sed in Deo nihil datur contingens intrinsecum; alioqui mutaretur; ergo &c. Respondeo prædestinationem addere quidem in Deo aliquid contingens, non secundum rectum, sed secundum obliquum: cum enim sit actus liber in Deo, ut infra dicemus, hic in Deo dicitur in recto ipsum actum necessarium, & in obliquo objectum contingens; ac proximè secundum quod dicitur in recto est aliquid divinum, & necessarium; & aliquid contingens, aut rationis secundum quod dicitur in obliquo.

Difficultas 5. Utrum prædestinatio sit actus immanens in Deo; & ab æterno? Dico 1. Prædestinatio est actus immanens in Deo. Ita P. Soar. lib. 1. de prædest. cap. 2. n. 2. P. Ruiz 1. p. d. 1. de prædest. sect. 5. n. 11. P. Tanner. 1. p. q. 23. art. 1. dub. 1. n. 12. P. Preposit. 1. p. q. 23. art. 2. P. Herice 1. p. d. 22. cap. 1. n. 1. P. Arrub. 1. p. q. 23. art. 2. P. Arriaga 1. p. d. 33. num. 2. Probatur primò, quia prædestinatio secum defert præscientiam, & electionem; sed hæc sumuntur in Deo per modum actus ultimi vitalis immanentis, cum sint operationes potentie cognoscantis, & appetentis; ergo &c. Secundò, quia prædestinatio, ut infra dicemus, est aliquid liberum in Deo; sed nihil est in Deo liberum, nisi quod ei convenit per modum actus immanentis; siquidem omnia alia Attributa ei necessariò conveniunt; ergo &c.

Dico 2. Prædestinatio est in Deo ab æterno. Ita Doctores proximè citati. Probatur primò ex Sacra Pagina 1. Cor. 2. Loquimur Dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est, quam prædestinavit Deus ante secula in gloriam nostram. Et Joan. 17. Clarifica me tu, Pater, apud te ipsum claritate, quam habui prius, quam mundus esset apud te. Et ad Ephes. 1. Sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, ut effemus Sancti: ex quibus satis constat & Christi Domini, & nostram prædestinationem esse à Deo ab æterno factam; ergo &c.

Probatur secundò ex Sanctis Patribus D. Chrysost. 1. Cor. 2. Hom. 7. Hoc Paulus in præsentia ostendere annuitur, quod scilicet semper nos dilexit à principio Deus, etiam non dum editos. Et D. August. lib. de prædest. & grat. cap. 5. Antequam faceret nos, præcivit nos, & in ipsa nos præscientia, cum non dum fecisset, elegit. Et Epist. 57. ad Dardanum. Quomodo ergo Dei filios, nisi secundum prædestinationem, secundum quam & Apostolus dicit, quod nos elegerit Deus in Christo ante constitutionem mundi? D. Fulgent. lib. 1. ad Moym. cap. 12. In ipso ex æternitate dispositionis suæ in prædestinatione jam fecit, quæcunque effectu operis sui tempore congruo faciendâ disposuit. Et D. Ilidor. lib. 1. sentent. cap. 18. Nobis igitur temporaliter accidunt, quæ conditori omnium sine tempore providentur. Et D. Bern. serm. 78. in Cant. Prædestinatio, non dico, ab exortu Ecclesie, sed ne à mundi principio quidem principium habet.

buit; non denique à tempore illo, vel illo, ante tempus est. Sanè secundum prædestinationem nunquam Ecclesia electorum penes Deum non fuit. Idem habent Theodoret. Tertul. lib. 5. in Marcion. cap. 6. D. Paulin. ad Alipium Epist. 35. apud D. Aug. D. Ansel. ad Rom. 8. Concil. Valent. sub Leon. 4. cap. 3. & alii.

Probatur tertio ratione, quia prædestinatio, ut infra dicemus, est actus Dei intelligentis, & volentis; sed quidquid Deus intelligit, vult, & amat, ab æterno amat, vult, & intelligit; alioqui, si in tempore, daretur in Deo mutatio, cum aliquid de novo vellet, amaret, & intelligeret; ergo &c. Confirmatur, quia prædestinatio, ut diximus, est aliquid intrinsecum in Deo formaliter; sed nihil est in Deo intrinsecè, & formaliter, quod non sit ab æterno; alioqui Deus mutaretur; ergo &c.

Oppones 1. Non minus dicitur de solo Deo creare, quam prædestinare; sed creatio non dicitur de Deo ab æterno, cum sit in tempore; ergo idem dicendum de prædestinatione; ergo &c. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est; Primò, quia creatio, cum sit actio physica, requirit entitatem realem, & realiter existentem, in qua recipiatur, quæ entitas cum ab æterno non existat, ideo creatio non est in Deo ab æterno: at verò prædestinatio, cum sit entitas, & actus intentionalis, solam entitatem intentionalem, & objectivam requirit; cum autem hanc entitatem objectivam habuerint prædestinati ab æterno in mente divina, ideo ab æterno datur de illis in Deo prædestinatio. Secundò, quia creatio, cum non recipiatur in Deo, sed in termino creato, licet detur in tempore, nulla ex eo datur mutatio in Deo: at verò prædestinatio, cum sit aliquid in Deo intrinsecum, si daretur in tempore, aliquid in tempore daretur in Deo formaliter intrinsecum, quod stare non potest cum illius Immutabilitate.

Oppones 2. Prædestinatio est actus Intellectus divini cognoscantis; sed Deus aliquid cognoscit in tempore quod ab æterno non cognovit; siquidem cognoscit rem existentem ut sibi realiter præsentem, quæ cum in tempore existat, in tempore illam ut sic cognoscit; ergo &c. Respondeo negando minorem, ad cujus probationem dicimus, licet res in tempore existat, adhuc Deum illam ab æterno cognoscere existentem pro illa differentia temporis, in quo exitura est, sine ulla mutatione intrinseca in Cognitione divina, licet detur ex parte objecti cogniti, ratione cujus datur in Deo quædam denominatio extrinseca cognoscantis.

Instabis: Si Deus in tempore prædestinaret, daretur mutatio, non solum in prædestinato, sed etiam in Deo prædestinante; ergo etiam quando Deus in tempore cognoscit rem existentem ut sibi realiter præsentem, non solum dabitur mutatio ex parte objecti cogniti, sed etiam Dei cognoscantis. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia cum prædestinatio sit actus Deo intrinsecus, & in eo immanens formaliter, ut diximus, si daretur in tempore, Deus in tempore aliquid intrinsecum de novo reciperet, & sic intrinsecè mutaretur, quod implicat: at verò cum Cognitione divina sit ad omne cognoscibile, quoties datur aliquid de novo cognoscendum, potest ad illud extendi sine ulla mutatione intrinseca, & cum sola mutatione ex parte objecti.

Urgebis: Prædestinatio completur per obliquum; sed hoc est quid creatum; nihil autem creatum datur ab æterno; ergo neque ab æterno

At

datur

datur in Deo prædestinatio. Respondeo tale obliquum, licet sit quid creatum, esse quid creatum intentionale, & objectivum in Mente Divina; non autem implicat aliquid intentionale, & objectivum ab æterno, licet sic implicet aliquid physicum.

49. Oppones 3. Prædestinatio non solum est præscientia, sed etiam præparatio beneficiorum Dei; ergo licet prout est præscientia sit ab æterno, saltem prout est præparatio, erit temporalis, ut potè quæ versatur circa rem existentem eam disponendo ad finem. Respondeo præparationem, ut supra diximus, duplicem esse, internam aliam existentem in actibus intellectus, & voluntatis artificis v.g. & aliam externam, ut quando artifex dolat ligna ad effigiem efformandam, & hæc ab illa proficitur ut à caula: Prædestinatio autem non est præparatio externa, quæ est effectus, & in tempore; sed interna, quæ est ab æterno; licet enim versetur circa media, quibus subjectum dirigitur in finem, non ita versatur circa illud ut actu existens, sed ut futurum ex æternitate.

50. Oppones 4. Prædestinatio, ut supra diximus, est pars providentiæ; sed hæc non est ab æterno; siquidem supponit existentem rem, cui providetur; nulla autem res existit ab æterno; ergo prædestinatio, saltem quâ parte spectat ad providentiam non erit ab æterno. Respondeo negando minorem, & ejus probationem prout diximus d. 1. à num. 83. Accedit, quod providentia, licet versetur circa media, quibus dirigit subjectum ad finem, illud tamen supponit ab æternitate futurum.

SECTIO III.

Virum Prædestinatio sit libera; & in quo formaliter consistat?

51. **D**IFFICULTAS I. Utrum Prædestinatio in Deo sit libera; an necessaria? Dico I. Prædestinatio simpliciter, & absolute est Deo libera. Est de Fide.

Ita P. Soar. lib. 1. de prædest. cap. 3. n. 3.

P. Ruiz d. 1. de prædest. sect. 4. num. 6. & alii. Probatur primò ex illo Joan. 3. Spiritus ubi vult spirat..... sic est omnis, qui natus est ex Spiritu. Et Joan. 5. Sicut Pater suscitavit mortuos, & vivificat; ita & Filius quos vult, vivificat. Et Matt. 20. An non licet mihi, quod volo facere? Et Matt. 11. Cui voluerit Filius revelare. Et Marc. 3. Vocavit ad se, quos voluit ipse. Et ad Rom. 8. Scimus quoniam diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum, iis, qui secundum propositum vocati sunt Sancti. Et ad Rom. 9. An non habet potestatem sigulus lutæ ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud verò in contumeliam? Et Jacob. 4. Unus est Legislatores, & Judex, qui potest perdere, & liberare; sicque in aliis locis, quibus nominatur electio, propositum, aut consilium circa dilectos, his enim nominibus significatur indifferentia libertatis divinæ ad eos prædestinandos.

52. Probatur secundò rationibus: prima, quia prædestinatio est de objecto contingenti, cum sit de creatione, & ordinatione creaturarum rationalium in vitam æternam per media infallibilia consequendam, ad quod nihil datur Deum necessitans; sed quod ita in Deo est, liberum est; ergo &c. Secunda, quia prædestinatio est gratia; sed gratia excludit omnem necessitatem; alioqui esset & non esset gratia; ergo &c. Tertia, quia Deus potuit nullum prædestinare; aut plures prædestinare;

quos non prædestinavit; aut plures non prædestinare, quos prædestinavit; sed id stare non potest sine libertate in prædestinante, & contingentia in prædestinatione; ergo &c. Quarta, quia Providentia Dei est libera; ergo multo magis prædestinatio.

Oppones: Prædestinatio, ut diximus, est æterna in Deo; sed quod est æternum, est immutabile; ergo est necessarium; consequenterque prædestinatio est in Deo necessaria, & non libera. Respondeo ex eo, quod prædestinatio sit æterna, non sequi esse absolute, & simpliciter necessariam; nam ab æterno sunt in Deo Scientia, & Amor futurorum, & existentium; & tamen non sunt quid in Deo necessarium, sed liberum, & contingens, cum ita sint in Deo, ut possent non esse, si Deus se liberè non determinasset ad productionem creaturarum; sicque similiter de prædestinatione.

Hinc colliges primò, licet certissimum sit esse in Deo prædestinationem, incertum tamen nobis esse, hunc, aut illum esse prædestinatum; tum quia ita definitum est à Trid. sess. 6. cap. 12. & can. 15. & 16. tum etiam, quia cum prædestinatio pendeat ex libera Dei voluntate, nullus, excepta revelatione, potest certò scire hanc determinationem Voluntas divinæ; hæc autem revelatio regulariter non fit, ne aut prædestinati negligentes fiant, aut reprobi desperent. Secundò, licet certò id scire non possimus, posse tamen probabiliter, & per conjecturas aliqualem de eo habere cognitionem, nempe per varia prædestinationis signa, de quibus infra.

Dico 2. Prædestinatio potest dici necessaria ex suppositione, quod aliqui consecuturi sunt Beatitudinem. Ita P. Soar. proxime num. 6. Probatur, quia in facta suppositione, cum Beatitudo sit quid supernaturale consequendum, non potest ita acquiri sine præscientia mediorum ad illam, & sine ordine, & præparatione talium mediorum; ergo necesse est, quod præcedat prædestinatio ita ordinans, & media præparans. Confirmatur, quia nulla res potest assequi suum finem, nisi per divinam Providentiam; sed prædestinatio nihil aliud est, quàm divina Providentia ad finem supernaturalem consequendum, qualis est Beatitudo; ergo ut hæc acquiratur necessaria est, (saltem necessitate secundum quid) prædestinatio.

Dico 3. Prædestinatio fuit etiam in Deo necessaria necessitate congruentiæ. Ita P. Soar. cit. num. 7. P. Ruiz. cit. num. 8. & alii. Probatur primò, quia congruum fuit Bonitati divinæ, quatenus est bonum diffusivum sui, quod Deus crearet homines, illosque ordinaret ad finem supernaturalem; ergo etiam congruum fuit, quod aliquos prædestinaret ad talem finem, nempe ad gloriam postea in re consequendam. Secundò, quia aliter viderentur frustra creati, aut ad malum destinati; sed hoc non est dicendum; ergo &c. Tertiò, quia aliter videretur Deus impotens ad eos salvandos; & velle amittere posse ab eis postea in Beatitudine perfectè glorificari; sed hæc non sunt dicenda; ergo necessitate congruentiæ debuit Deus aliquos prædestinare.

Obijcies 1. Nullum est inconveniens, quod dentur plures Angelorum species, quarum nullus Angelus salvetur; ergo nullum erit inconveniens, quod detur species hominum, quin ex illa aliquis homo salvetur. Respondeo primò, antecedens solum esse verum in opinione D. Thomæ dicentis, omnes Angelos esse specie diversos, & prout sic idem est non prædestinare aliquem Angelum, acque non